

Φίλιππος Φωτιάδης
Philippos Photiadis

ΚΟΜΠΑΡΣΟΙ BIT PLAYERS

ART
ANITHA

21-24
JUNE 2018

αγκάθι - καρτάλος

Φίλιππος Φωτιάδης
Philippos Photiadis

ΚΟΜΠΑΡΣΟΙ BIT PLAYERS

ART
ATHINA

21-24
JUNE 2018

αγκάθι - καρτάλος

Ο Κόσμος του Φ.Φ.

Ο κόσμος του Φίλιππου Φωτιάδη είναι ο κόσμος ενός λυπημένου παιδιού, ενός ανήσυχου αρχιτέκτονα, ενός ειρωνικού αφηγητή. Κόμικ χωρίς λεζάντες; Φουτουριστικά παραμύθια; Λεπτομέρειες πολεοδομικού άγχους; Όπως και να δεις αυτές τις εικόνες καταλήγεις ότι η πλάγια, ενίοτε κρυπτική, διάχυτη πάντως, αλλά και δεσπόζουσα μέριμνα του εικαστικού είναι να φωτίσει τον κλονισμό, το ρήγμα, τον διχασμό ανάμεσα στο δημόσιο και στο ιδιωτικό αίσθημα, στο μέσα και στο έξω του χώρου, στο είναι και στο έχειν της ύπαρξης. Εξού και τα σχεδόν μηχανοποιημένα πρόσωπα των ιστοριών του συνήθως εμφανίζονται περιχαρακωμένα, εγκλωβισμένα, αποξενωμένα σε μια παραισθητική, ονειρική, ενίοτε δυστοπική πραγματικότητα—εικόνες που άλλοτε αποτυπώνουν τρυφερές όψεις μιας ανοίκεια οικείας πόλης, άλλοτε τον παιγνιώδη τρόπο μαιανδρικών παιδικών παιχνιδιών κι άλλοτε, πάλι, αφουγκράζονται εκ του συστάδην την ανάσα μυθικών *τεράτων* του αστικού ιστού.

Στην έκθεση “Κομπάρσοι” ο φιλότεχνος μένει μετέωρος: ποιοί, εντέλει, είναι οι *κομπάρσοι* και ποιοί οι *πρωταγωνιστές*; Οι ένοικοι των απειλητικών ή απειλούμενων πολυκατοικιών; Ο τεμαχισμένος, ο κατακερματισμένος, ο θρυμματισμένος, χώρος που τους περιβάλλει; Ή, μήπως, οι θεατές, εμείς, που μέσω της τέχνης, αναζητούμε τη χαμένη συνεκτικότητα, το χαμένο θάμβος μιας απομαγευμένης, ασυνεχούς καθημερινότητας;

Μισέλ Φάις

Ph.Ph.'s World

The world of Philippos Photiadis is the world of a sorrowful child; an unquiet architect; an ironic narrator. Comics without captions? Futuristic fairytales? Details of urban angst? However you may look at these images, you come to the conclusion that the oblique, oftentimes cryptic, but always diffuse and simultaneously dominant intention of the artist is to shed light on erosion, the break, the split between public and private awareness, between the inner and the outer world, between the existential being and having. Consequently the almost mechanized faces in his stories usually appear closed in, caged in, alienated in a delusional, dream-like, sometimes dystopian reality; images that at times record tender aspects of an unfamiliarly familiar city, at other times the playful terror of maze-like childhood games and yet in other instances, they listen to the complex breathing of mythical *monsters* of the urban realm.

The exhibition “Bit Players” find the art-lover ambivalent: who, when it comes down to it, are the *bit players*, the *extras*, and who are the *protagonists*? The tenants in the threatening or threatened apartment buildings? The cut-up, fragmented, shattered space that surrounds them? Or perhaps the viewers, us, who, through art, seek the lost cohesion, the lost luminosity of a demagical everyday life?

Michel Fais

Που Πήγαν οι Τηλεοράσεις;

Φτάνοντας στην άγνωστη πόλη, με το σακίδιο ελαφρύ, μια νύχτα θα λείψω, αισθάνθηκα να περπατώ νευρικά και καθόλου διστακτικά. Είμαι ο μόνος του ετερόκλητου πλήθους που κρατά κινητό.

Είναι παράξενη αυτή η καινούργια πόλη: έχει κεραίες, αλλά τα σπίτια δεν έχουν τηλεοράσεις. Κρύφτηκαν στις αποθήκες οι τηλεοράσεις; εξαφανίστηκαν τα κινητά; Η απουσία συσκευών αναπαραγωγής αδιαπραγμάτευτου οπτικοακουστικού θεάματος και κινητών με αμέτρητες εφαρμογές ένα γεγονός δήλωνε: ο κόσμος αυτής της πόλης αποφάσισε να αφήσει πίσω του τη συνεννόηση και να πιάσει την επικοινωνία.

Οι τέσσερις μπλε και τρεις κίτρινοι ήλιοι πότισαν με μαγικό φίλτρο ενέργειας την πόλη. Άρωμα κίνησης, όλοι οι άνθρωποι σε δράση. Ούτε ασανσέρ δε χρησιμοποιούν. Μόνο σκάλες. Στην αναζήτηση του άλλου. Ανήσυχη φασαρία στην πλήρη ακατάληπτων έργων γκαλερί, γάμπες στέρες στην πιρουέτα η μπαλαρίνα. Ηρωικές προπόσεις σε κάτι σαν οικογενειακό τραπέζι. Ανευθυρίαστες εκμυστηρεύσεις πάνω από καναπέ Louis XV. Βιτσιόζικοι διάλογοι ψυχών στη σκιά κάδρου γυμνών κορμιών. Και η ξέφρενη χαρά του σκύλου σε βόλτα.

Όμως, το πιο συγκινητικό, το πιο όμορφο σε αυτήν την άγνωστη πόλη είναι οι καρδιές. Λιτές στο σχήμα, αδιάλειπτες αφοσίωσης. Τις μοιράζουν σαν να είναι όλες οι ώρες ελεύθερες. Μέχρι και οι καρέκλες έχουν καρδιά εδώ! Με ταλάνιζε καιρό η γκαντεμιά και ξαφνικά, στην πόλη αυτή, αναρωτήθηκα τι απέγινε η ανιαρή μας ράτσα.

Περπατάω γρήγορα να βγω από την αριστερή άκρη του κάδρου να πετάξω το κινητό γιατί ούτε κάδους σκουπιδιών δεν έχει εδώ.

Λοίζος Ξενόπουλος

Who Killed the Tv Sets?

This is my first time in this city. My backpack light as a feather, I'm only spending the night. I felt myself walking nervously and determined at the same time. Sudden realization: I'm the only one of this colorful bunch of people with a cell strapped to my ear.

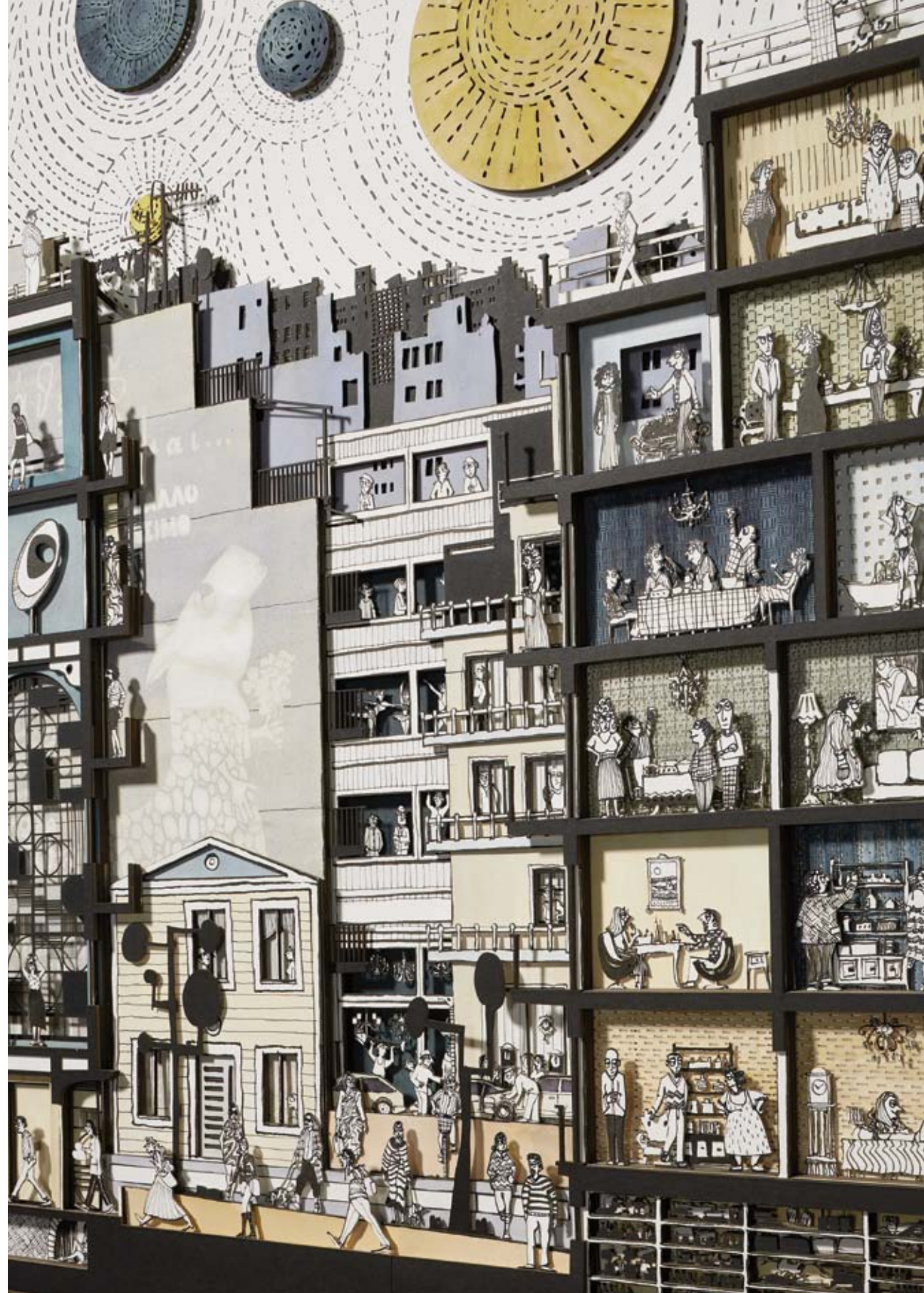
What a strange city this is... Aerials on the rooftops, but no TV sets hanging around the houses. Have the TV's been smoothly hidden away in obscure cellars? Did the mobile phones just vanish into thin air? The absence of devices that reproduce undeniable audiovisual themes and the lack of touch screens pumped up with countless apps could only prove one thing: the people of this city had decided to abandon mere coordination and plunge into abundant meaningful communication.

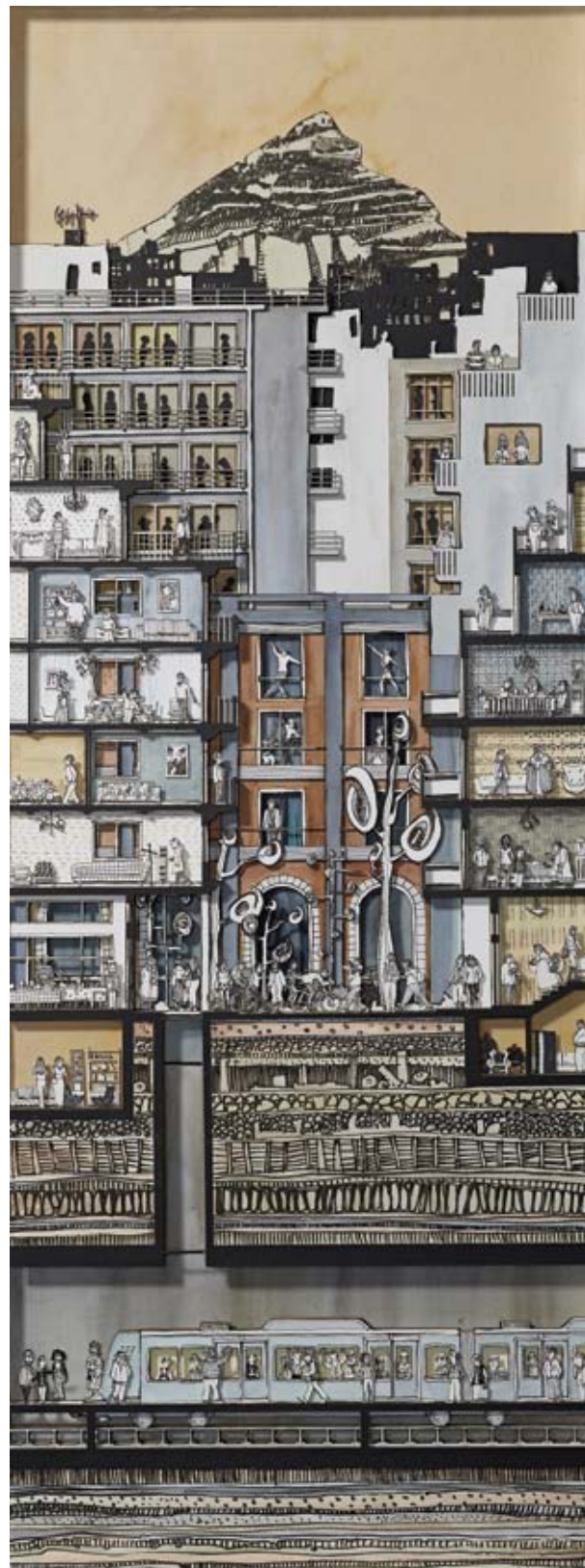
The four blue and three yellow suns showered the city with a magical mystical spray of excessive energy. A sweet perfume of movement, everybody in relentless motion. They don't even use an elevator. Just the stairs. To seek one another. An unsettling joyful buzz flashes the-full of ambiguous works- art gallery. Calves strong and firm as the ballerina pirouettes. Epic toasts at what looks like a family gathering around the table. Unblushing confessions around a Louis XV sofa. Kinky verbal intercourse between two lost souls under framed nude bodies. And the unbeatable frenzy of the walking dog.

However, the most moving, the most beautiful paraphernalia decorating the unknown city are the hearts. Simple in form, infinite in devotion. People handing them out generously. Even chairs have a heart here! I'd been harassed by misery for the longest of times and, suddenly, in this blistering city, I wondered: where did our boring race disappear?

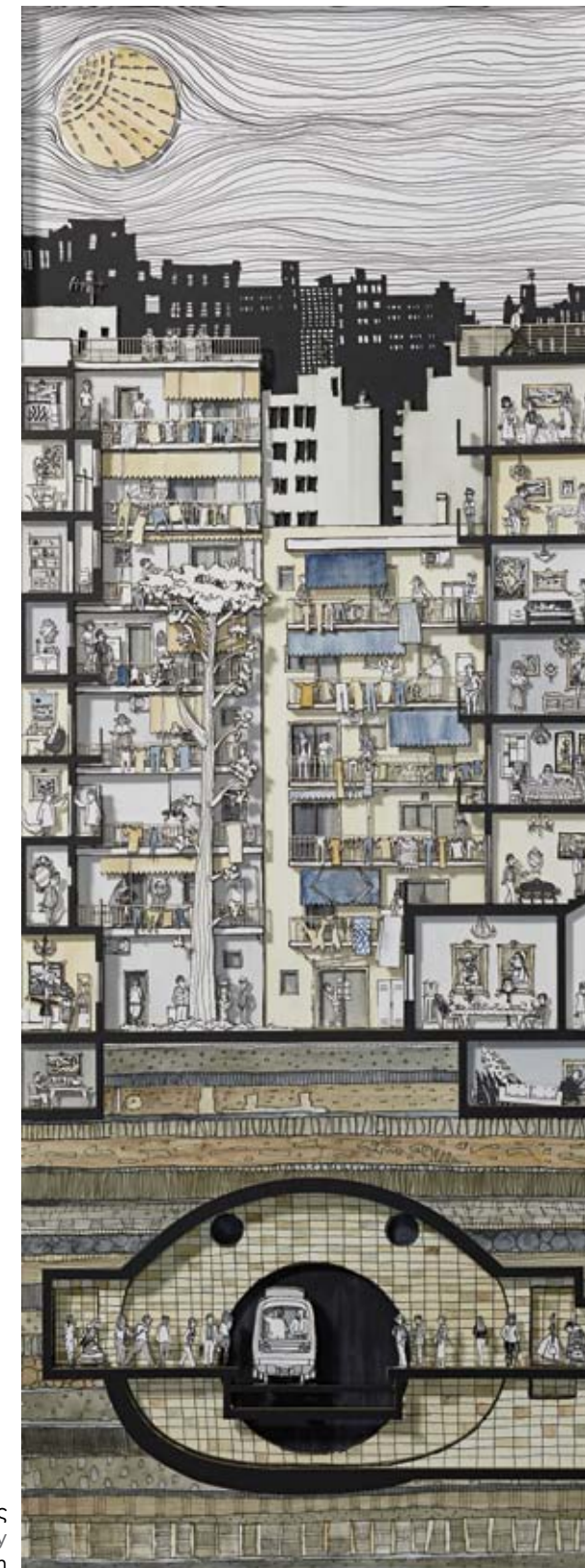
I eagerly rush to exit the left corner of the frame to get rid of my phone, because there aren't even trash bins around here.

Loizos Xenopoulos

Άντε να Βρέξει
 Looks Like its Going to Rain
 118x43x3 cm

Ημέρα Μπουγάδας
 Laundry Day
 118x43x3 cm

Ο Τύπος που Είναι Πάντα Εκεί

Τρύπες περάσματα σε ακατανόητο χώρο κι απροσδιόριστο χρόνο. Σαν κενά στο φλοιό ενός δέντρου που έχει ζήσει χρόνια πολλά. Ντουλαπάκια μνήμης. Έτσι μοιάζουν. Σε αέναη, μα πολύ-πολύ αργή κίνηση. Πάνω-κάτω, δεξιά-αριστερά.

Κλείνω τα μάτια για κλάσματα του δευτερολέπτου. Είμαι σίγουρη ότι οι χαρακτήρες περνούν από το ένα κενό στο άλλο χωρίς να πάρω χαμπάρι. Ένας ναύτης ανάβει τσιγάρο, πέφτει βροχή, τα ψάρια κολυμπάνε από ένα τετράγωνο στο άλλο, μια μπαλαρίνα ξεκουράζεται, μια κυρία στήνει αυτί.

Ανοίγω τα μάτια. Νάτος πάλι! Με το φραπέ στο χέρι και το άσπρο εσώρουχο τύπου ΜΙΝΕΡΒΑ, δίχως μπλουζα. Άραγε μυρίζει χθεσινή μπύρα; Δεν έχω συμπεράνει αν εκείνος κυνηγάει το βλέμμα μου ή το βλέμμα μου εκείνον. Μια οικεία εικόνα του αδιάκριτου, κάπως άξεστου νεοέλληνα αστού. Αστού;...Εστώ.

Δεν εμφανίζεται συχνά. Απλά μου δίνει την αίσθηση ότι είναι πάντα εκεί, και ότι είναι αυτός που μπορεί να δώσει απάντηση σε όλες μου τις απορίες. Πώς είναι το φως από τους οχτώ ήλιους του ουρανού; Τι ήχους ακούει κανείς στην εξοχή, ανάμεσα από τις φυλλωσιές και τις σωληνώσεις; Τελικά ποια εποχή είναι; Έχουν τα πλοία προορισμό; Πρόκειται για έναν κύριο που υπάρχει αδιάφορος, σχεδόν αόρατος. Κινείται μεταξύ πραγματικότητας και φαντασίας. Βρίσκεται στο διάμερισμα, τον βλέπω στο πλοίο, ξεπροβάλλει και στην εξοχή. Δεν τον αντιλαμβάνεται κανείς, μα εκείνος τα ακούει και τα βλέπει όλα.

Παρατηρώ από το ανοιχτό παντζούρι την πολυκατοικία απέναντι. Αναρωτιέμαι πόση φαντασία χρειάζεται για να δει κανείς τη “λογική” που δημιούργησε το καθημερινό μας αστικό τοπίο, και προσπαθώ να υπολογίσω πόσοι αόρατοι άνθρωποι κατοικούν εκεί μέσα. Στη γειτονιά, στη συνοικία, στην πόλη ολόκληρη. Μα περισσότερο, με νοιάζει να καταλάβω γιατί ποτέ δεν κοιτιούνται στα μάτια;

Μίνα Κουβάρα

The Guy Who is Always There

Apertures, pathways into inconceivable space and time. Like gaps in the bark of a tree that has lived for many, many years. Memory lockers they seem to be. In constant, infinitesimally slow motion. Up – down, left – right.

I close my eyes for fractions of a second. I am certain that, before I know it, the figures cross from one hole to the next. A sailor lights a cigarette; rain falls; fish swim from one square to the other; a ballerina rests; a lady eavesdrops.

I open my eyes. There he is again! Holding a frappé coffee in one hand and wearing white underpants, no shirt. I wonder, does he reek of last night's beer? I cannot surmise whether he pursues my gaze, or my gaze pursues him. A familiar image of a prying, somewhat coarse contemporary Greek bourgeois. Bourgeois? Well...

He doesn't appear often. He simply gives me the impression of always being there, and that he is the one who can provide an answer to my questions. What type of light do the eight suns in the sky emit? What sounds does one hear in the countryside, between the leaves and the pipes? What season is it? Do the ships have a destination? This man exists indifferent, almost invisible. He moves between reality and imagination. He is in the apartment, I see him on the ship, he appears in the countryside. Nobody perceives him, but he hears and sees everything.

I peer through the open shutter to the block of flats across. I wonder how much imagination is needed for someone to see the “rationale” that created our everyday urban landscape, and I attempt to calculate how many invisible people inhabit it: The neighborhood, the quarter, the entire city. But more than anything else, I struggle to understand why they never look into each others' eyes.

Mina Kouvara

Η Ντίβα και η Άλλη | The Diva

Επιτήρηση | Supervision

Σούρουπο | Dawn

Το Μπουκέτο | The Bouquet

Σύγχρονες Λυσιστράτες | Contemporary Lysistratas

Αγόρια | Boys Will Be Boys

Ραντεβού στα Τυφλά | Blind Date

Το Μπουκέτο 2 | The Punch

Πώπω Ρεζιλίκι | The Embarrassment

Η Περφόρμανς | The Performance

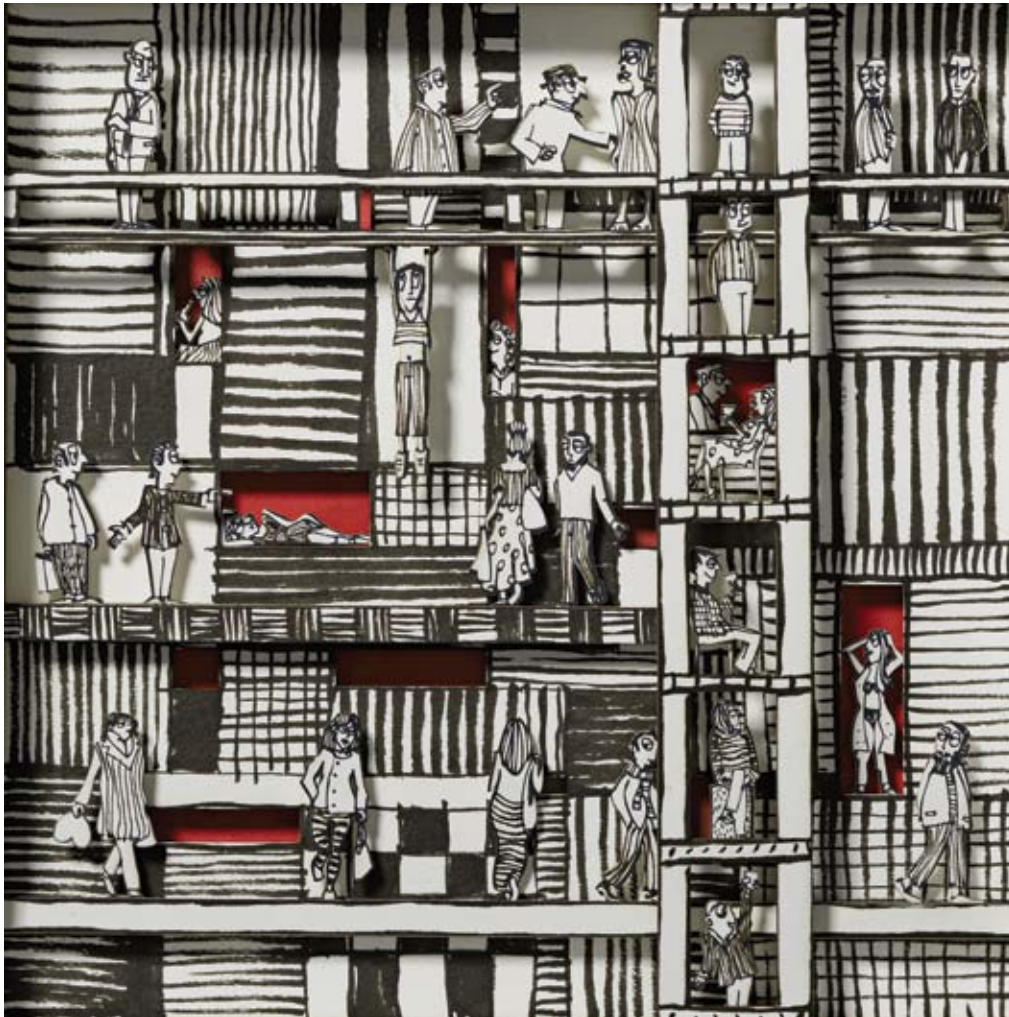

Ο Ερωτιάρης | Lover Boy

Το κόλπο | The Trick

10.5x10.5x3 cm

Σπίτι-Δουλειά, Δουλειά- Σπίτι | The Routine | 22x22x3 cm

Η Πόλη Μέσα Μου

Ηγετική θέση η πόλη και οι άνθρωποι της. Η πόλη που λουφάζει και μετά διεγείρεται με υπερένταση και πολλές φορές με συναισθηματική ανικανότητα για να απολαύσει τις δυνατές και υπέροχες πλευρές της ανθρώπινης φύσης. Όμως τελικά το πετυχαίνει με τόλμη, αν και δύσκολα.

Κάτοικοι με διαρκή εποικοδομητική ανησυχία για θετική δημιουργία. Άνθρωποι που άλλοτε συγκεντρώνονται στη ζεστή «εστία», άλλοτε μετακινούνται με άγχος και άλλοτε χωρίς πραγματική επαφή. Πάντοτε, όμως, με στόχο την πεμπουσία της ζωής.

Ψυχική ανάταση, εικαστική απόλαυση.

Γιώργος Καρτάλος

Σαββατοκύριακο | Weekend | 22x22x3 cm

The City Within Me

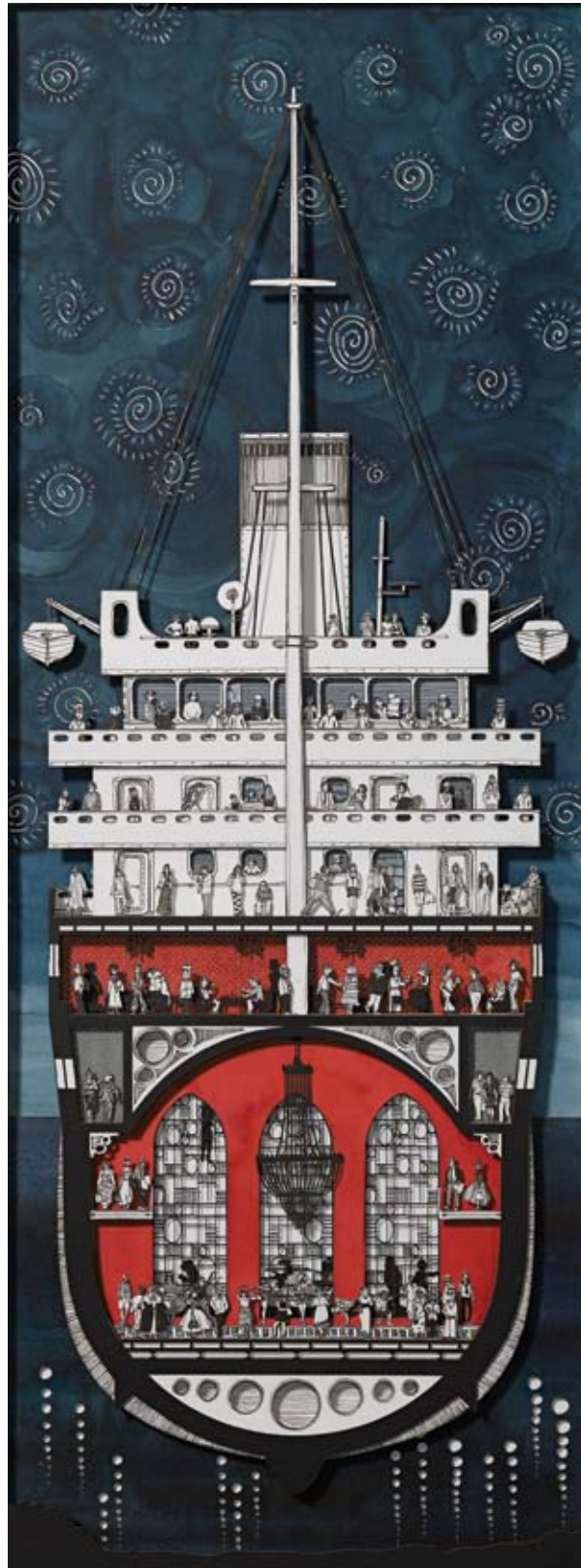
The city and its people dominate. A city that basks and is subsequently activated into excitement, oftentimes emotionally incapable of enjoying the powerful and wonderful aspects of human nature. But which finally contrives to do so with daring, albeit with difficulty.

Inhabitants in a constant productive quest for positive creation. People who, at times, gather around the warm "hearth", while sometimes they move away with anxiety, at times without true contact: always, however, with the quintessence of life as their goal.

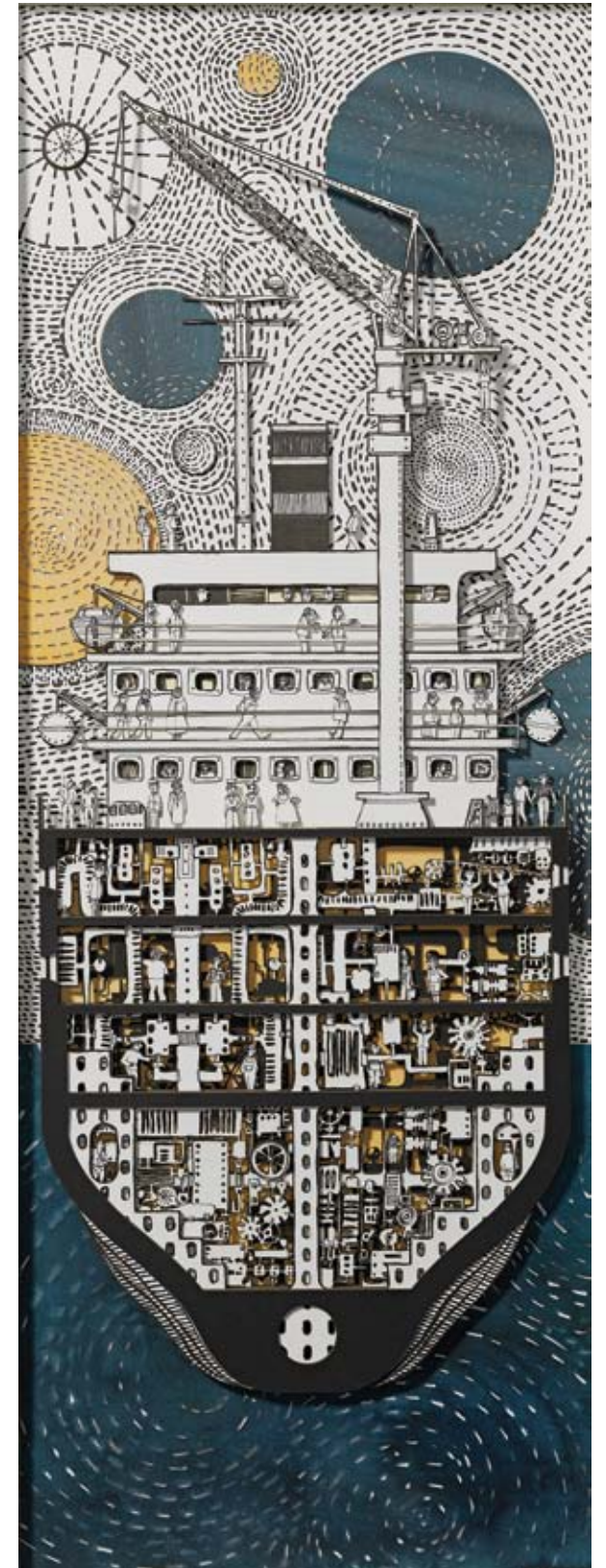
Mentally uplifting, artistically pleasing.

George Kartalos

Φιέστα
The Ballroom
118x43x3 cm

Σαλπάρουμε
Off We Go
118x43x3 cm

Μυστήρια τα Πλάσματα

«Άκου τι γράφει εδώ, Μίλτο» λέει η Ισμήνη, διαβάζοντας το βιβλίο της.

«Ίσως έχει καλύτερη θέα δύο καταστρώματα πιο πάνω» λέει εκείνος, αλλά είναι σαν να το 'λεγε στον εαυτό του και όχι στην αδελφή του που τον παρέσυρε σ' αυτή την κρουαζιέρα.

«Άκου: "Στις αρχές του 20ού αιώνα, στη Νέα Υόρκη, η κοσμική ιέρεια της μητροπόλεως Άλις Γκουίν Βάντερμπιλτ ανέθεσε στον αρχιτέκτονα Τζορτζ Μπράουν το σχεδιασμό και την κατασκευή του σπιτιού της. Η ανάθεση όριζε πως το σπίτι έπρεπε να είναι πιστό αντίγραφο γαλλικού πύργου. Εκείνος αντέγραψε το Château de Blois. Και ακολούθησε την οδηγία τόσο πιστά, ώστε το νέο κτήριο στη γωνία της Πέμπτης Λεωφόρου και του 57ου Δρόμου είχε τις ίδιες ανάγλυφες παραστάσεις στα ορειχάλκινα πόμολα των παραθυρόφυλλων..."»

«Ο καμαρότος είπε πως εκεί πάνω λιάζονται όμορφες κυρίες με πλούσιο στήθος.»

«"...Ευθύς αμέσως, η ζηλιάρα κουνιάδα της Άλις, Άλβα Βάντερμπιλτ, προσέλαβε τον διασημότερο αμερικανό αρχιτέκτονα της εποχής, Ρίτσαρντ Μόρις Χαντ. Του ζήτησε να της κτίσει μια πιστή réplika του Petit Trianon για το εξοχικό της σπίτι στο Νιούπορτ..."»

«Και ο κατασκευαστής του πλοίου μας είναι αρχιτέκτονας, σωστά;»

«"...Ο Ρίτσαρντ Μόρις Χαντ όχι μόνο της έκτισε το σπίτι, αλλά και το έκανε με τεράστια αγαλλίαση. Ήταν πάντα πρόθυμος και πανέτοιμος να κτίσει οτιδήποτε για τους Βάντερμπιλτ. 'Ακόμα και καμινάδα στο κελάρι να μου ζητήσουν,' είπε, 'θα τους τη δώσω...'»

«Λες να 'ναι σύμπτωση που το πλοίο μας έχει την αίθουσα χορού στο αμπάρι;»

«Σωστά. Είναι αρχιτέκτονας, αλλά σχεδιάζει και πλοία. Όχι κατά παραγγελία, όμως. Τα πλοία του τα φτιάχνει όπως θέλει εκείνος. Περισσότερο από τη σάλα στο αμπάρι εμένα με εντυπωσιάζει η κρυστάλλινη πρύμνη. Από τη μέση και πέρα, το πλοίο είναι τελείως διαφανές. Ωστε να βλέπουμε τα πάντα.»

«Πράγματι. Τι παράξενες αυτές οι πελώριες φάτσες που μας κοιτάζουν, ε;»

«Είναι χαμογελαστές, πάντως.»

«Μυστήρια τα πλάσματα που κατοικούν στο βυθό.»

Μιχάλης Μουλάκης

Creatures of Such Great Mystery

"Listen to this, Miltos" says Ismini, while reading her book.

"I suspect the view is better from two decks up" says he, more to himself than to his sister who had dragged him along on this cruise.

"Listen: 'In early twentieth century New York, Alice Gwynne Vanderbilt told the architect George Browne Post to design her a French château at Fifth Avenue and Fifty-seventh Street. He copied the Château de Blois for her down to the chase-work on the brass lock rods on the casement windows.'"

"The steward said pretty ladies with ample bosoms go sunbathing up there."

"Not to be outdone, her jealous sister-in-law Alva Vanderbilt hired the most famous American architect of the day, Richard Morris Hunt, to design her a replica of the Petit Trianon as a summer house in Newport..." "The master builder of this boat is an architect, isn't he?"

"Richard Morris Hunt not only built this house but took great pleasure in doing so. He was always willing and ready to build anything for the Vanderbilts. 'If they ask me for a chimney in the cellar', he said, 'I'd give it to them.'"

"Do you suppose it's a coincidence that our ship has a ballroom down in the hold?"

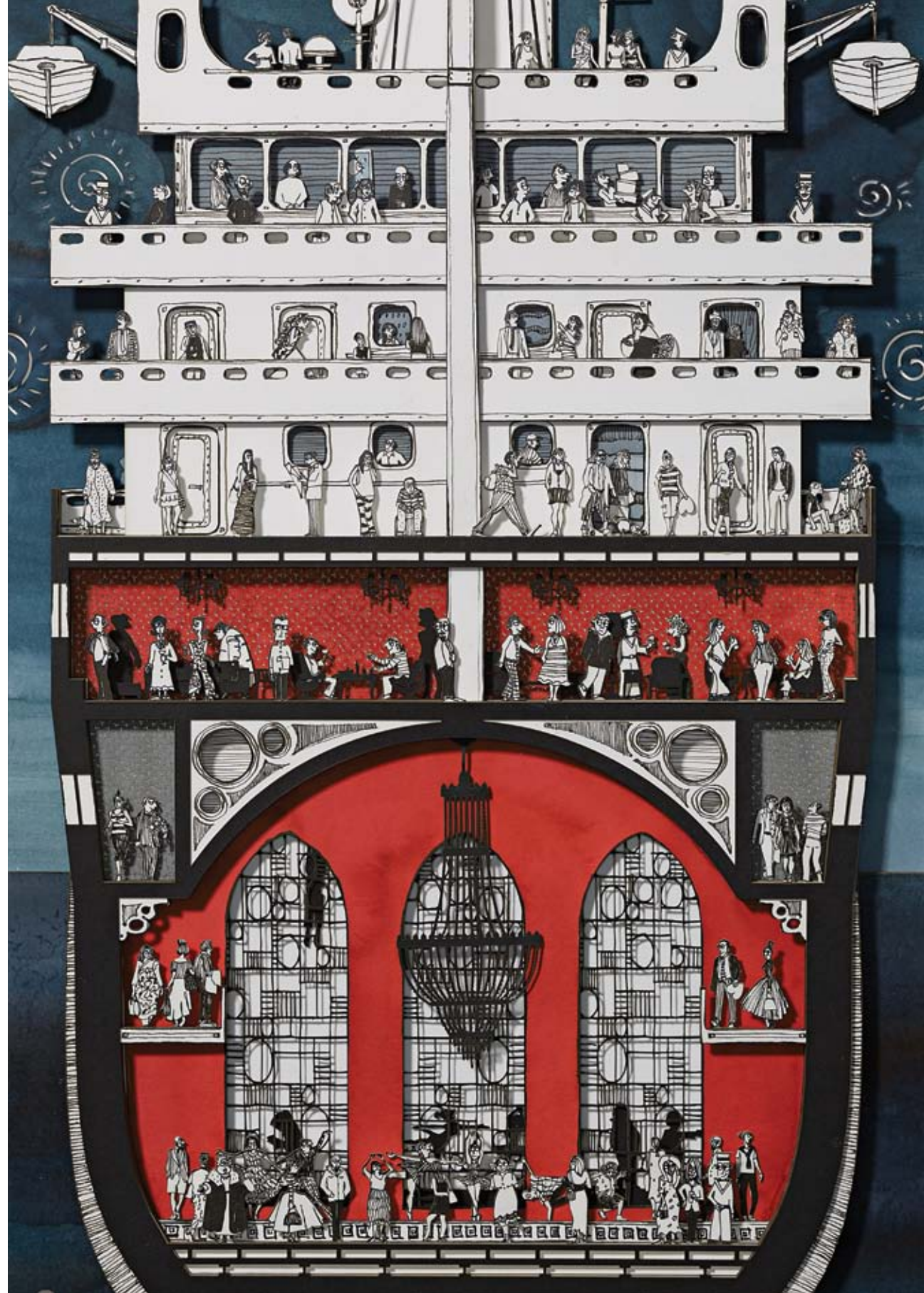
"You're right, he is an architect. But he also designs ships. Not to commission, mind you. He makes his ships exactly as he likes them. You know what impresses me more than the ballroom in the hold? The crystal hull. Past its midpoint the ship is entirely translucent. So we can see everything."

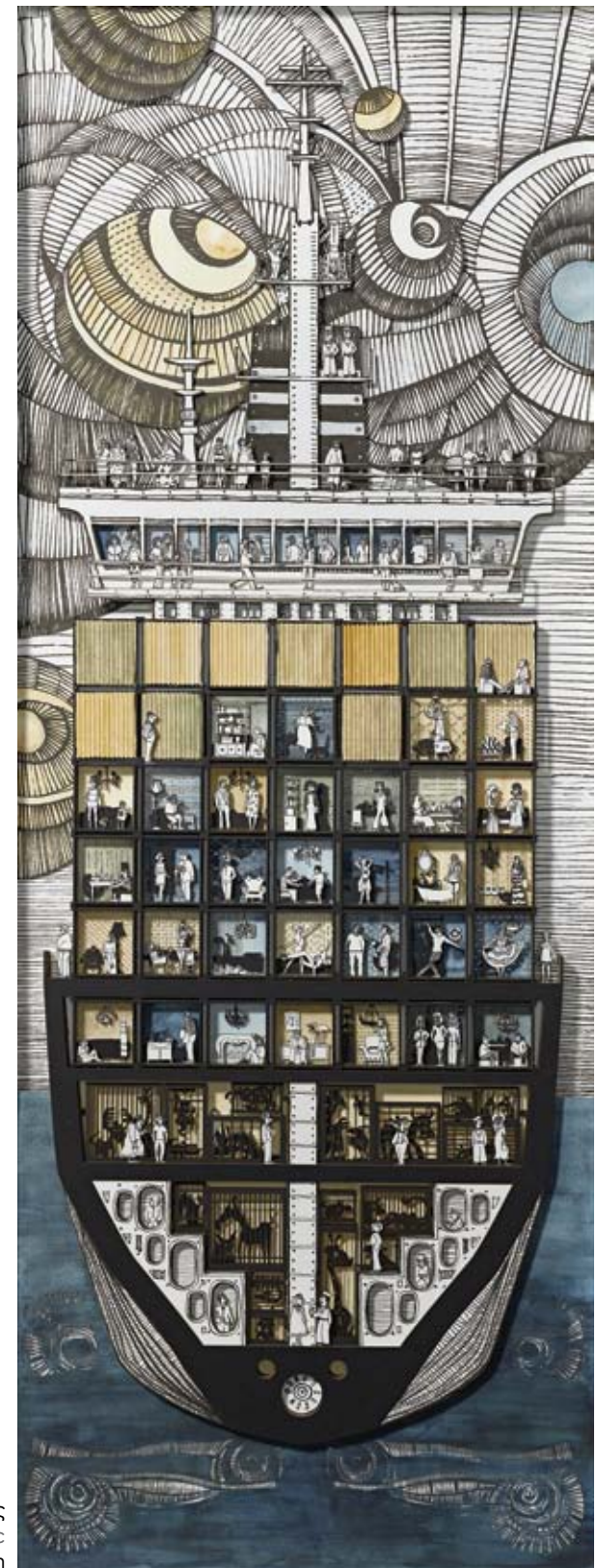
"Indeed. How strange are those huge faces staring at us."

"Oh well. At least they're smiling."

"Creatures of such great mystery dwell in the deep."

Michalis Moulakis

Η Κιβωτός
The Arc
118x43x3 cm

Εγώ Ειμ' Αυτός Εκεί, Κάτω Δεξιά

Εγώ ειμ' αυτός εκεί, κάτω δεξιά, με τα μακριά μαλλιά, τα γυαλιά ηλίου -δεν έβγαζα ποτέ τα γυαλιά ηλίου μου εκείνη την εποχή- και το σκύλο, τον Αζόρ, έχει πεθάνει εδώ και χρόνια.

Εκείνη που αγαπούσα ήτανε τρία καταστρώματα πιο πάνω, στο μεγάλο σαλόνι του πλοίου, αυτό που λέγανε «Το μάτι του Φιδιού», εκεί μαζεύονταν όσοι ήθελαν να χορέψουν, ή να ξεσκάσουν ή να δούνε άλλους να χορεύουν και να ξεσκάνε. Εκείνη δε χόρευε, δεν ήτανε από τα κορίτσια που χορεύουν, ήμουν σίγουρος κι ας ήξερα τόσο λίγα πράγματα για κείνη. Εκείνη δεν ήταν η δική μου. Ούτε ήτανε απ' αυτές που ερωτεύονται οι πολλοί και πάνε να τις διεκδικήσουν με την ψυχή στο στόμα και την καρδιά στα χέρια. Ούτε εκείνη δεν ήταν η δική μου. Δεν ήταν ούτε εκείνη η όμορφη με το πουά, που αγνάντευε χέρι - χέρι με το δικό της το κορίτσι. Εκείνη ήταν εκείνης.

Το κορίτσι που αγαπούσα, είχε την τσάντα χιαστί στον ώμο, και την κρατούσε σφιχτά με τα λεπτά της δάχτυλα. Φορούσε γυαλιά υπερμετρωπίας που έκαναν τα μάτια της να μοιάζουν πιο μεγάλα. Γι' αυτά τα μάτια την αγάπησα – και για τα δάχτυλα που κρατούσανε σφιχτά την τσάντα. Όλο το βράδυ την έψαχνα στα καταστρώματα, όταν θα πιάναμε λιμάνι σίγουρα δεν θα την ξανάβλεπα. Δεν ήξερα ούτε τ' όνομά της, ούτε αν μ' είχε δει όταν ζητήσαμε μαζί λίγο νερό στο μπαρ - aqua είπε, θα ήταν Ιταλίδα. Ήξερα μόνο πως το ταξίδι αυτό θα το θυμόμουν για πάντα, όχι για το λιμάνι μας, τον τελικό μας προορισμό, ούτε για το λαμπρό υπερωκεάνιο -το λέγαν L' Altra Riva- αλλά γιατί εκεί μέσα ταξιδέψαμε μαζί. Κι απ' όλους τους ανθρώπους μες στο πλοίο εγώ γιατί αγάπησα εκείνη, δεν μπόρεσα ποτέ να καταλάβω. Ούτε έχει νόημα να το συζητώ.

Όλο το βράδυ δεν πήγα στην καμπίνα, έκανα μάταιες βόλτες μήπως και την ξαναδώ. «Χαλάλι», έλεγα στον εαυτό μου και στο σκύλο, «κι αν δεν την δω, αξίζει η βόλτα, έχει τόσα θαυμαστά το πλοίο, τόση ζωή, τόσους ανθρώπους να παρατηρήσω».

Αλλά δεν μπόρεσα ποτέ να τους παρατηρήσω, ήμουν κι εγώ μεσ' στην εικόνα.

Κωνσταντίνος Μαρκουλάκης

That's Me There, in The Lower Right-Hand Corner

That's me, there, in the lower right-hand corner, dark hair, sunglasses – I never actually took off my sunglasses back then – and Azor, the dog, he's been dead many years now.

The one I loved was three decks above, in the ship's great hall, they called it "The Serpent's eye", where people gathered to dance or let loose or see others dance and let loose. She didn't dance, she wasn't one of those girls who dance, I was certain, even though I knew so little about her. She wasn't mine. She wasn't one of those with which many fall in love and go after, heart in mouth or heart in hands. Neither was she mine. She wasn't even the one looking pretty in polka dots, gazing at the horizon, hand in hand with her own girlfriend. She was hers.

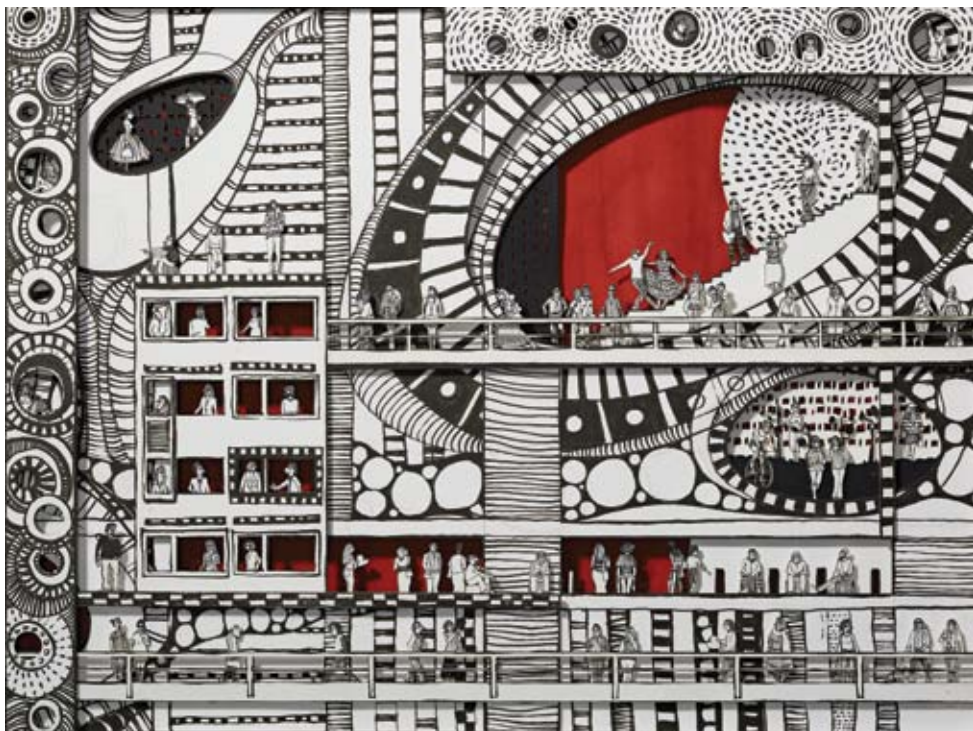
The girl I loved, carried her bag cross-body, and held it tight in her thin fingers. She wore thick hyperopia glasses that made her eyes look even larger. I fell in love with her for those eyes -and for the fingers that tightly held the bag. I looked for her along the decks all night long, I was certain I'd never see her again if we docked at a port. I didn't even know her name, nor if she'd seen me when we simultaneously asked for water at the bar - aqua she said, she was probably Italian. I just knew that I would always remember this trip, not for our port, our final destination, nor for the brilliant ocean liner, called L' Altra Riva, but because in there we travelled together. And why I fell in love with her, of all the people on the ship, I never managed to understand. Nor is there any point discussing it.

I didn't go to the cabin all night, I took pointless walks in case I saw her again. "Never mind", I told myself and the dog, "even if I don't get to see her, it was worth the walks, the ship has so many wonders, so much life, so many people to observe".

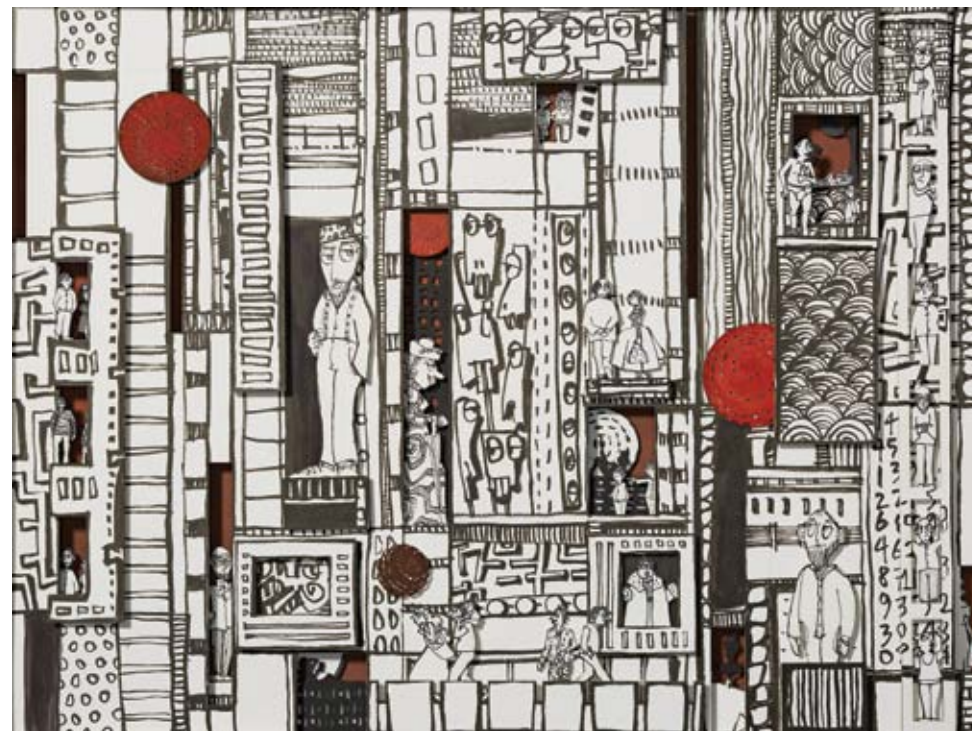
But I never managed to observe them, as I was part of the picture as well.

Konstantinos Markoulakis

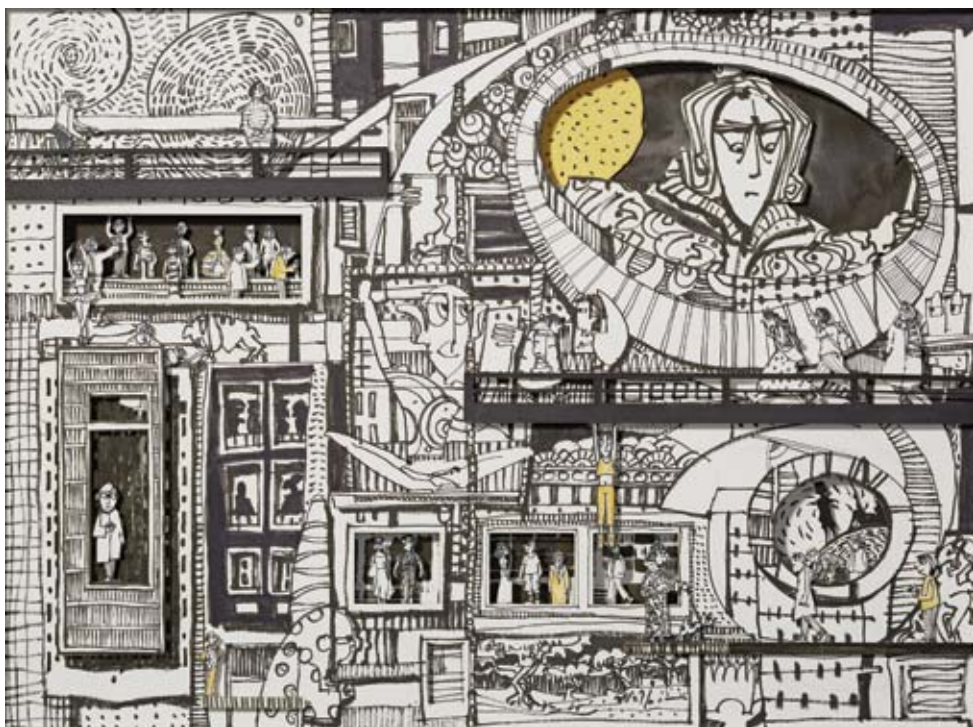

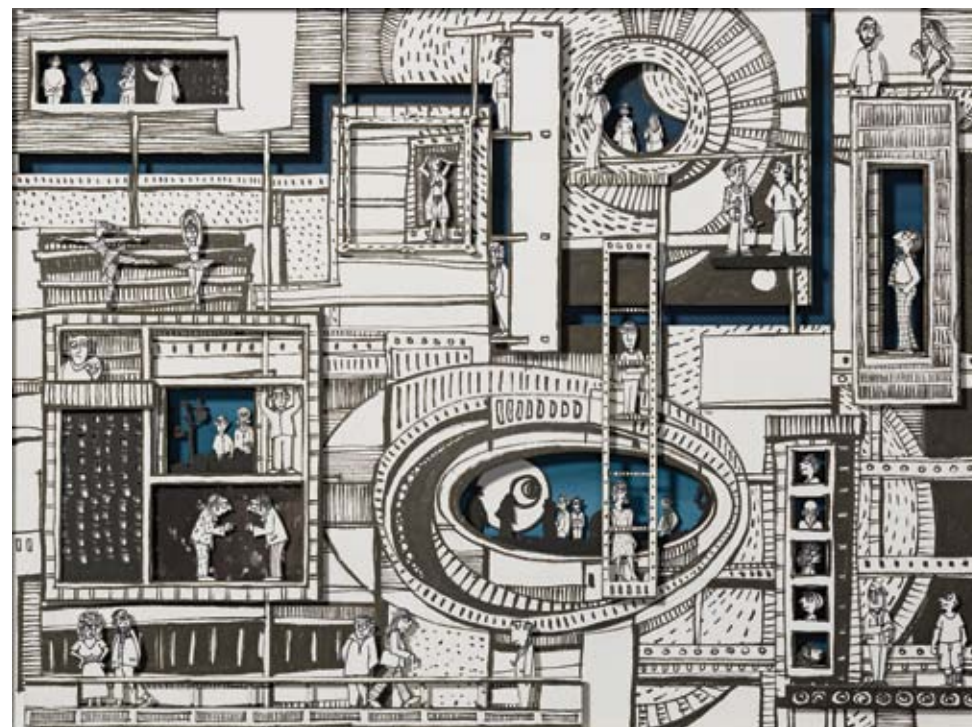
Το Φιδάκι | Snakes and Ladders | 43x58x3 cm

Οι Ώρες Περνούν | Time Goes By | 43x58x3 cm

Κάποιος να μας προσέχει | Someone to watch over us | 43x58 x3 cm

Ο Κλώνος | The Clone | 43x58x3 cm

L' Oeil De Boeuf

Περπατάς στην πόλη. Μόνος. Όπως πάντα, μόνος. Κοιτάζεις τον κόσμο που περιφέρεται εδώ κι εκεί. Υψώνεις το βλέμμα σου στην γωνιακή πεντάωροφη πολυκατοικία. Οπλίζεις το χέρι σου μ' ένα τεράστιο μαχαίρι. Φροντίζεις να κόβει καλά. Όχι λαιμούς πεζών που σε σκουντούν στην βιαστική διάβαση που έχει ηρασινίσει, όχι μαυριδερών που δεν μοιάζουν με σένα, όχι τύπων που σε σπρώχνουν στους διαδρόμους και στις κυλιόμενες σκάλες. Αλλά να κόβει εγκάρσια αυτήν την γωνιακή πεντάωροφη πολυκατοικία. Να είσαι το μεγάλο μάτι, το «œil de bœuf», το στρογγυλό παράθυρο, που δεν σκιάζεται ποτέ από κανένα εξώφυλλο (που κάποτε φώτιζε τις κρυφές κάμαρες). Να μοιραστείς την ευτυχία και το φαγητό αυτής της οικογένειας στο τραπέζι, να προσμένεις με αυτό το ζευγάρι που ετοιμάζεται να ηλαγιάσει, να βουλώνεις τ' αυτιά σου από τους χτύπους της σκούπας που ο τύπος κοπανάει στο πάτωμα. Πιο επιτακτικά επιθυμείς, να μοιραστείς τις στιγμές, τα τεμάχια ζωής όσο σώνει ο δικός σου χρόνος. Νόστος για ανοιχτές ανταλλαγές στις παλαιές αγορές. Ο τότε κόσμος λίγος και επώνυμος φαντάζεσαι, ενώ τώρα περπατάς με τις ώρες στο κέντρο της πόλης και δεν συναντάς κανένα γνωστό. Έχουν σκορπιστεί στις δουλειές, στις έννοιες, έχουν κλειστεί, τρέχουν. Δεν τους κακολογείς. Το έχεις όμως παράπονο. Έτσι επαγρυπνεί το μάτι σου, «μάτι βοδιού», συμπονετικό, τρυφερό, αγωνιώδες, ειρωνικό, χλευαστικό και λες ναι είμαι ένας απ' αυτούς.

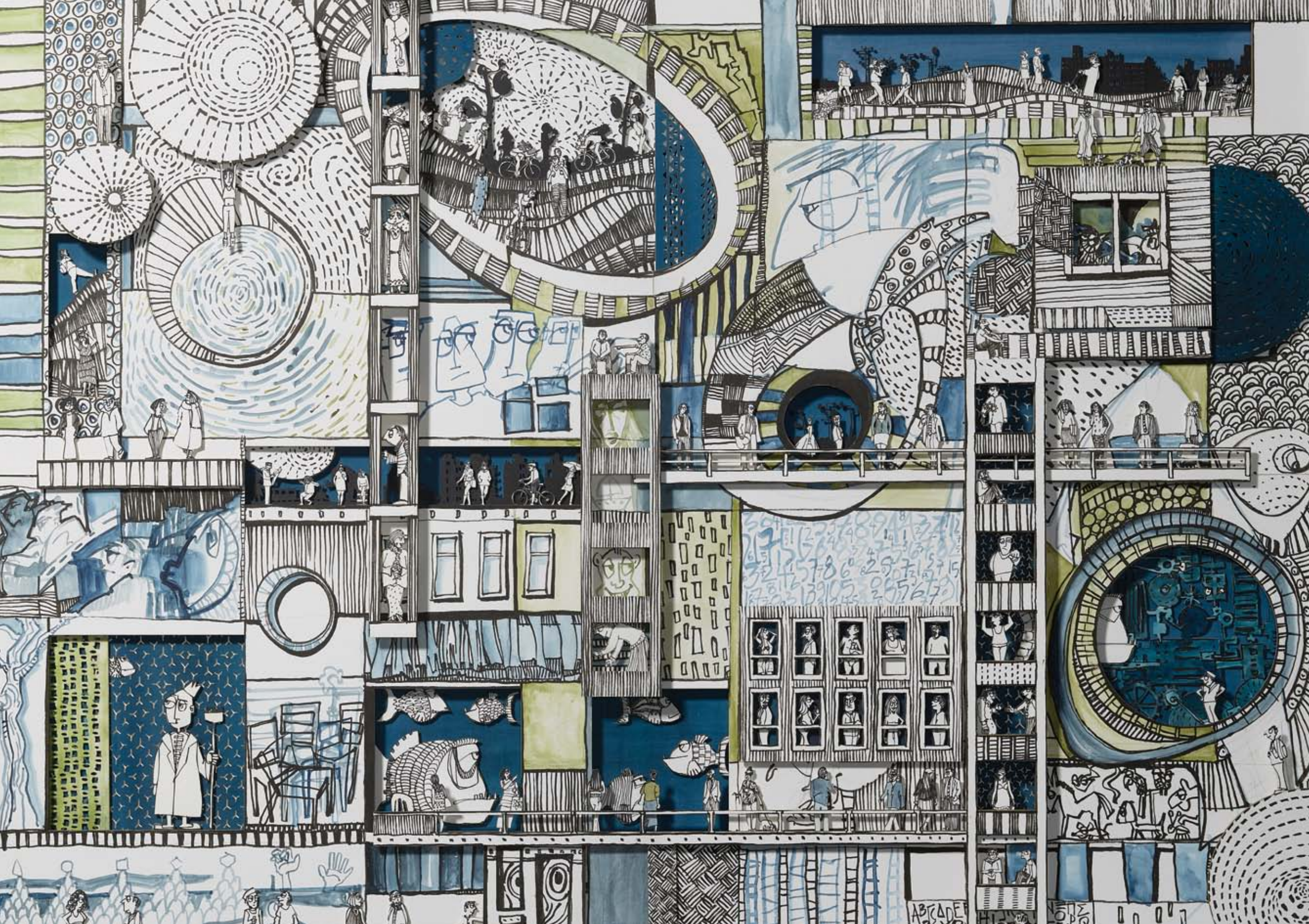
Μαρίζ Μαρκοπούλου

L' Oeil De Boeuf

You walk in the city. Alone. As ever, alone. You gaze at the world wandering hither and thither. You lift your gaze to the five-storey corner apartment building. You arm your hand with a large knife. You make sure it cuts well. Not the necks of pedestrians, who run into you as they hurry to cross as the light turns green; nor of the dark ones, who aren't like you; nor of those types that push past you in corridors and on elevators. But to section this corner, five-storey apartment building transversely. To be the giant eye, the «œil de bœuf», the round window, never shadowed by any exterior shutter (which once upon a time had lit hidden rooms). To share the happiness and the food of that family, sat around the table; to await expectantly with that couple as it prepares to go to bed; to shut your ears to the beat of the mop that guy is banging onto the floor. Even more demandingly you seek to share the instants, those slices of life that your own time preserves. Longing for open exchanges in old markets. The people then were few and knew each other's names, you imagine, while you walk for hours in the city centre and never encounter a single person you know. They are spread out at work, in their cares, they have shut themselves off, running here and there. You're not badmouthing them. But you have a plaintive longing. So your eye remains aware, the "eye of the bull", compassionate, tender, agonized, ironic, sarcastic and you say yes, I am one of those.

Maryse Marcopoulos

Ο Φίλιππος Φωτιάδης είναι αρχιτέκτονας, ιδρυτικό μέλος του δημιουργικού γραφείου *we design* με έδρα την Αθήνα. Σπούδασε αρχιτεκτονική και καλές τέχνες στις ΗΠΑ, στο Rhode Island School of Design και στο Harvard Graduate School of Design. Παράλληλα με την αρχιτεκτονική ασχολείται με τη ζωγραφική και την εικονογράφηση. Έχει λάβει μέρος σε ομαδικές και ατομικές εκθέσεις ζωγραφικής στην Αθήνα, στις γκαλερί *αγκάθι-κατάλος*, *Μαρτίνος* και *Ζουμπουλάκη* και έχει εικονογραφήσει για το θέατρο, για βιτρίνες καταστημάτων, για παιδικά βιβλία.

Philippos Photiadis is a founding member of the creative studio 'we design' based in Athens. He studied architecture and fine arts at the Rhode Island School of Design and at Harvard Graduate School of Design. Alongside his practice as an architect he has been involved in art and illustration. He has participated in numerous group and solo art exhibitions in Athens, at the galleries *agathi-kartalos*, *Martinos* and *Zoumboulakis* and has created illustrations for the theater, for storefronts, for children's books.

www.philphot.gr

Ονειροπόληση | Daydreaming | 10.5x10.5x3 cm

Προηγούμενη σελίδα: Αστικές και Υπεραστικές Στιγμές
Previous page: Urban and Suburban Moments | 87x118x3 cm

Εξώφυλλο: Το Σύστημα | Cover page: The System | 86x86x3 cm
Εσώφυλλο: Στη φύση | Inner cover: Nature | 86x86x3 cm

Ο κατάλογος τυπώθηκε σε 2000 αντίτυπα, με αφορμή την ατομική έκθεση με τίτλο "Κομπάρσοι", συμμετοχή στην έκθεση ART ATHINA 2018, με τη γκαλερί *αγκάθι-κατάλος*.

Για τα έργα που περιλαμβάνονται χρησιμοποιήθηκαν χαρτιά, χαρτόνια, ψηφιακές εκτυπώσεις, μεταξοτυπίες, μελάνια, ακουαρέλα, σπρέι, πολύ κόλλα, κοπή – κυρίως – σε λείζερ.

Τα κείμενα είναι φίλων οι οποίοι -χωρίς να τους δοθεί κάποια επεξήγηση ως προς το σκεπτικό μου- προσφέρθηκαν να γράψουν τις δικές τους ερμηνείες, μια "ανάγνωση", είτε του συνόλου της δουλειάς, είτε κάποιου έργου ή λεπτομέρειας, είτε ενός χαρακτήρα που απεικονίζεται. Τους ευχαριστώ θερμά.

Φίλιππος Φωτιάδης

This catalogue is published in 2000 copies, in conjunction with the solo exhibition "Bit Players", as part of ART ATHINA 2018, through *agathi-kartalos* gallery.

Works included were created using paper, cardboard, digital prints, silkscreen prints, ink, watercolor, spray paint, lots of glue, laser cutter.

Texts were written by friends who- without giving them any explanation in regards to my thought process or intentions- offered to share their own interpretation, a "reading", either of the works as a total, or of a single image, a detail, or a figure portrayed in them. I thank them deeply.

Philippos Photiadis

Πρωτότυπα έργα: © Φίλιππος Φωτιάδης
Γκαλερί: *αγκάθι-κατάλος* | Μηθύμνης 12, Αθήνα, 11252
210 8640250 | info@agathi.gr | www.agathi.gr
Αγγλική μετάφραση: Κατερίνα & Σουζάνα Αποστολάκη
Επιμέλεια κατασκευής έργων: Μίνα Κουβάρα
Συμμετοχή στις κατασκευές: Κατερίνα Γκόλια
Φωτογράφιση: Γιώργος Βδοκάκης
Σχεδιασμός καταλόγου: *we design*
Εκτύπωση: Πλέτσας – Κάρδαρη Ο.Ε.

All artwork: © Philippos Photiadis
Gallery: *agathi-kartalos* | 12 Mithimnis street, Athens, 11252
210 8640250 | info@agathi.gr | www.agathi.gr
English Translation: Katerina & Suzana Apostolakis
Artwork assembly: Mina Kouvara
Participation in artwork assembly: Katerina Golia
Photographs: George Vdokakis
Catalogue design: *we design*
Printed by: Pletsas- Kardari OE

ISBN: 978-618-00-0192-1

